

Pakūta – mano širdies namai

Eglė Perednytė

Pakutuvėnai. Tai vieta, kurioje susitinka dangus ir žemė, gimsta troškimas gyventi kitaip – pilniau, laisviau ir švesiau. Širdys atsiveria ir skrenda – niekas negali sulaikyti. Pakutuvėnai. Brolių ir sesių džiaugsmingi veidai, jų atgimę gyvenimai. Trokštu čia grįžti, kad ir vėlei pajusčiau tai, kas neišsakoma žodžiais. „Norėčiau, kad visur kur eisiu, būtų Pakūta“ (iš liudijimo).

Nuo pat pradžių viskas sava ir artima. Visą amžinybę galėčiau čia būti – lietuje, palapinėje, virtuvėlėje, koplytėlėje ar bažnyčioje – gyventi šia akimirka, jausti jos galią vėl ir vėl prisipildant vilties...

Vėl panirti į šlovinimą ir dėkojimą, atgailaujant suklupti – nenusakoma jėga kunigo žodžiuose: tavo nuodėmės tau atleistos, begalinis lengvumas po išpažinties – lyg kas būtų nuėmęs viso gyvenimo našlą.

Tu esi, Tu esi su mumis, o gyvasis, teisusis, tikrasis, vienintelis Dieve. Tu vaikštai tarp mūsų paliesdamas širdis. Ateini per tą lietu, tą audrą, tą tylą, begalinį gerumą žmonių akyse, jų palaimintas šypsenas, veidus, kuriuose atsispindi dangus. Ateini, kad išstartum, jog myli, jog lauki, ilgiesi, tiki ir viliesi – jie sugrįš – tavo brangūs vaikai.

Širdyje skamba giesmė: „Ne todėl, kad verta, bet todėl, kad aš tavo dukra, ne todėl, kad teisus, bet todėl, kad aš tavo sūnus...“ Atgailaujanti Bažnyčia, vėl ir vėl pakylanti, viltinai einanti pirmyn. Atpirkta, užauginta Jėzaus rankose, Jo žaizdose. Ne todėl, kad teisus, ne todėl, kad tobulas, bet todėl, kad sūnus, savo Tėvo taip mylimas, lauktas ir norėtas prieš amžius. Ne todėl, kad verta, bet todėl, kad brangiausia dukra, Jo širdies džiaugsmas ir sopulys.

Ateik, o gyvenimo Dvasia, o Dvasia šventoji, ateik... Ak, ateiki ir perkeiski mus, mūsų veidus padaryk panašius į Jo veidą. Ateik, mano Meile.

Liepsna naktyje – Jo laiminga širdis – mes sugrįžom namo, mes sugrįžom... Smuiko muzika, verianti širdį, dovanojanti skrydį į sielos gelmes... Jėzau, Tau visos naktys ir dienos, mūsų kelias, jausmai – begaliniai kaip jūra, mūsų mintys, sapnai ir likimai.

Dek, ugnie, šią lemtingąją naktį, nusileisk ir pripildyk mane, o ugninis balandi, kalbėk man į širdį, kalbėk, kad esi, visą laiką buvai su manim ir jau niekad neprarasiu tavęs...

Mūsų sielų laužai naktyje. Dievo akys bažnytėlės tyloje. Plak, širdie, ir surask savo kelią. Tikėk – Jis ateis, kai labiausiai reikės ir prieš švintant tavo veidą palies.

Pūstynė

Štai ateinu pas Tave, Viešpatie, esantį Švenčiausiame Sakramente, ir savo širdyje sakau: „Aš labai vieniša“. Esu tamsoje, apie kurią kalba Šv. Kryžiaus Jonas ir Teresė Avilietė. Šioje tamsoje yra tik viena šviesa, ir ta šviesa yra Dievas. Vienatvė nualino mane, ji tai darė daug metų. Visada buvau atsiskyrėlė, bet to niekada nežinojau. Galbūt iš to ir kilo šis keistas pašaukimas, mano tikrasis pašaukimas – Dievas kvietė mane dalintis jo vienatve. Štai kodėl mano širdis alkte alko vienatvės, dykumos, maldos, tarnystės pašaukimo. Viešpats mane vedė per kasdieninio gyvenimo dykumą. Visus tuos metus aš gyvenau turgavietės dykumoje, miesto tyloje, gatvių vienatvėje. Gyvenau ieškodama Jo, savo išsiilgtojo, bet, pasirodo, kol aš Jo ieškojau, Jis buvo su manimi, vedė mane į Getsemanę, pas vyriausiąjį kunigą, pas Pilotą. Galų gale, per Dievo malonę ir savo pačios troškimą aš nusekiau paskui Jį į Golgotą, kur Jis man davė tris vinis. Aš žinojau, kad turiu jas priimti.

Daugelis iš jūsų taip pat esate atsiskyrėliai. Jūs linkstate į kažką didesnio nei jūs patys. Nežinojote, kad tai buvo vienatvė. Buvote kažkokie kitokie, nei jus supė žmonės. Ir tada iš ilgesio pradėjote savo kelionę pas Viešpatį, kuris paėmė jus už rankos ir pasakė: „Eikite į laukus. Darbininkų maža, o derlius didelis“. Dievas jums sako: „Aš esu vienišas“. Ir jūs buvote tokie, ar ne?

Ar ne dėl to jūs pradėjote savo kelionę, kad buvote vieniši? Dabar Jis jus kviečia stovėti kartu su Juo prieš vyriausiąjį kunigą, kitaip tariant, prieš visus tuos, kurie vienaip ar kitaip juoksis iš jūsų, galbūt netgi persekios. O kai visa taibus įvykę, jis pakvies jus nueiti pas Poncijų Pilotą į šią siaubingą vienatvę, į tą visiškai svetimą žemę, į kurią žmogus privalo nueiti prieš numirdamas, į tą priešmirtinę žemę, į paskutinę kelionę, kur mus teis svetimi. Galiausiai Jis jus paims už rankos ir nuves į Golgotą, kad būtumėte nukryžiuoti kitoje Jo kryžiaus pusėje. Jei jūs seksite paskui Jį visame kelyje į dykumą, Jis nusives jus į Golgotą tam, kad suteiktų jums pilną, nesibaigiantį, neįtikėtiną savo Prisikėlimo džiaugsmą tardamas: „Aš esu Gyvenimas ir Prisikėlimas“. Tas džiaugsmas bus jūsų vedlys į naują žemę, kur nėra vienatvės, tylos, svetimumo. Tai bus paskutinė kelionė į Meilę. Šį nukryžiavimą jūs pergyvensite su Aleliujomis, nes dabar jau žinosite, ką tai reiškia. Tas džiaugsmas skirtas ne vien ateičiai. Ne. Jis bus su jumis, mylimieji, dabar, šią pat minutę, rytoj, poryt, destis kada mes priimsim vienatvę, tylą, kelionę su Kristumi. Kai mes priimam šiuos dalykus, mes priimame vienatvę, kuri yra ne kas kita kaip Kristaus vienatvė. Jei galėsime tai padaryti, Dievas mums duos priemonių sunešti gausų derlių Jam ir Jo Bažnyčiai.

Iš Katerinos de Hueck Doherty knygos „Pūstynė“

parinko Laimutė Perednienė